Великата Рилска пустиня

Мусаленскиятъ гребенъ

НАШИТѢ ЗѢБИ

Като стройни бѣли маргаритки, варедени цвѣтъ до цвѣтъ — тѣ красятъ нашитѣ устя. При смѣхъ, прикъзки и пѣсни — тѣ лъскатъ като бисери на скални огрѣщца. Вижте ги колко са стройни — сѣкашъ са пазачи въ бѣлосѣнжна униформа, които ни пазятъ отъ различни напасти.

Като инструменти — тесли, брадвички, триончета и длета — тѣ всичко, до което се докосватъ, кѣсатъ и раздробяватъ. Сащински са воденични камъни — смилатъ на кашица всѣкакъв зрънъ и и отправятъ въ фабричния казанъ — стомаха, за друга преработка. Не сѣ ли яки и здрави, не ги ли употрѣбяваме достатъчно за тази работа — тогава заболяватъ стомаха и черната, пъкъ и цѣлото тѣло. Стомахътъ жачно сжли несдъкъвна храна!

За тѣхъ трѣбва да се грижимъ, като за скъпъ имотъ — тѣ сѣ наши най-верни служивтели на здравето. Нехайството къмъ тѣхъ не прощавать и ако не се пазятъ, чистятъ и подкрѣпятъ — лесно заболяватъ. Разлютятъ ли се — день и нощь мира не ни даватъ.

Дръ Б. К. — заболѣкарь

Малката повреда се лесно поправя отъ зъболѣкаря, но разрушенитѣ зъбъ трѣбва да се извади.

Пѣсень на труда

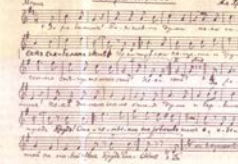

Да работимъ! На защитѣ вещи
добродѣтелъта да продъжимъ!
Тѣхни пъти почтенъ да не ни плашни
всичко вий на тая пъть дъжимъ!

Ив. Вазовъ

Гроздоберъ

Екнали долина,
радость е изъ тѣхъ,
чакъ до небесата
чуй се врѣва, смѣхъ!

Гроздоберки пѣятъ,
скачатъ съ викъ дека;
бабички се смѣятъ
съ весели сърца!

Предъ се само сръщатъ
кораби колц;
вечерь те посрѣщатъ
хора съсъ сесла . . .

Пакъ животъ захвана
въ нашитѣ мѣста,
гроздоберъ настана —
радость въ есенята!

Недѣлчо Тинчевъ

Здравчета и въздържателчета

Отъ г. Богдавци, Сръдецко, съ учителятъ г-нъ Д-ръ К. Пампуковъ

Боленъ Петко

Петко днесъ е тъй невеселъ,
съ насъ не иска да играй,
все се мръщи, все навъ гледа,
никого не ще да знай!

Не бѣлъстятъ очички сини,
и смѣхъ му не кънти
все мъчи и се пречива,
де ли пакъ го днесъ боли?

А когато здравъ е Петко,
какъ е веселъ и игриъ,
прави пакости не рѣдко,
дъ все пакъ е щастливъ!

Здравето е даръ, о Боже,
винаги го ти пази
въ играта за да може,
веселъ все да бѣдешъ ти!

Клара Марко

Великанътъ на нашата книжнина

Иванъ Вазовъ

е роденъ на 27 юний 1850 г. въ гр. Сопотъ и умрѣлъ на 22-и септемврий 1921 г. Прѣ да 18 години негоовото тѣло бѣше погребано въ черната земя, но неговиятъ духъ остана да живѣе величественъ и безсмѣртенъ напредъ въ нашата родина. Животътъ му е бѣлъ изпълненъ само съ трудъ за България, и съ любовь къмъ България, които обичалъ повече отъ всичко друго. Написалъ е много прекрасни книги, стихотворения, разкази, романи и драми въ българския животъ. Обобщалъ е нашата книжнина съ безсмѣртни творения, отъ които всѣкъ българинъ трѣбва да чете и и се учи.

На Вѣчнѣ е не само познатъ на българската душа, но и чудѣнъ любитель на българската природа.

Препечатаме единъ откжелекъ отъ неговата книга „Великата рилска пустиня".

Книгописъ

1) **Добро здраве** — здравнопросвѣтенъ вестникъ, ред. Дръ Ефремовъ, Бул. Тотлебенъ 2, София.

2) **Детски животъ** — списание за деца и юноши, ред. Е. Кюлевчевъ, ул. Б. Пирдопски, 19 Пловдивъ.

3) **Отъ смѣхъ до сълзи** — весели разсъждателни стихчета отъ В. Вълдановъ — Вучковъ, учитель въ с. Нова-махала, Чирпанско.

4) **Свѣтбата на Зако-Бако** — весели стихотворения отъ Хр. Бояджиевъ, уч. въ с. Сл.Наумъ, Пловдивско.

5) **Бай-Ганю** отъ Алеко Константиновъ, гр. I отъ „Българска златна библиотека", редакторъ Й. Дивановъ и Цеко Цвѣтановъ, ул. 6 септемврий, 3 София.

Ив. Вазовъ

УТРИНЪ ХОДЪ

Осемь километра пѣтъ изминахме посрѣдъ гжстия мощенъ мракъ по едвамъ видимото шосе. Слушахме постоянно отъ дѣсно глухия сѣтѣкъ на Марица. Свежжтѣ нощенъ въздухъ ни изпълняше съ благодатная бодрость. Окопитѣ бѣрда и родопскиятъ гребенъ, високо дигнатъ въ звездното небе, образуваха единъ черъ поясъ около насъ. Юнитѣ бѣлѣшеше търде ярко на небосвода.

Хладъ обаче въ тая предутренъ часъ бѣше приятенъ. Изъ усѣщахъ благотворнито действие на движението и на леката умора, гждитѣ ни дишки широко и пъйно, мишцитѣ, водитѣ и цѣлиятъ организъмъ усѣщаха пробуждаването на нощна пърсжина и топлота. Задъ насъ въ кратковора, небото постепенно побѣдяваше и звездитѣ мигаха все по-бледни. Разсъжмавето приближаваше неусѣтно и душата се проснеживаше, колкото повече ставаха ясни предметитѣ около насъ. Ето полека лека, почна да се отличава отъ дрезгавината тъмнолеженитѣ пѣтъ на горитѣ, формитѣ на голѣматѣ дървеса и на шубравичтѣ край пъта, изпъкналоститѣ и подробноститѣ на нѣщата, които още сѣкъя, и шумътъ на Гоора Марица ставаше по-ведъръ, по-звънливъ. Изтокъ се пошати отъ елна тала зарея и хвърли въ зъ челото на Родопитѣ розовъ пъкѣтъ. Зъмнаѣ нѣкжде въ шумака гласове на разобудени птици и отдалеча съ радость тихия утрешъ въздухъ.

Слънцето изгрѣ нашъ горитѣ природата сѣтѣна!

Долината дъсна съ цѣлата си хубость, напъстрена отъ пожълтъвитѣ нивя, високи кукурузи, зелеучукови градини, дърволяки, ливади; начъкол подъвтежитѣ планини, въ зелена пременъ, гледъка пъядинно и весела. Пръдимъ и веселба бѣше и въ душитѣ ни. Чудна утрина!

Дъдечъ, тамъ въ кжкгоаора, на дъвнто на небето, изведнъжъ подъвтежите планини гледъ, заострѣнъ врьхъ.

Гледамъ отъ чуди, той не стои много високо, но той е много високъ.

Това е Мусала!

Мусала, гордиятъ царь на всички върхове, чалове, чуки, рядове, чукари, вѣнци, купени, високо, що се дъвнтъ въ небето на Българии!

Нѣкога, когато за пръвъ пѣтъ го бѣхъ видѣлъ отъ София, подалъ се въ небето задъ Лозенската планина, въ го бѣхъ поздравилъ, и единъ малъкъ разговоръ бѣше станѣлъ между насъ:

Високо възвишавай се,
О горди великанъ,
Наливено устремявай се,
Въ небесний океанъ!

Що гледашъ тъй отгоре тамъ,
Изъ хвоститѣ тамъ?
Що дирнишъ изъ кжкгоаорчтѣ,
Величественъ и нѣмъ?

Високъ си, непостижимъ се:
Но кажъ би човѣкъ —
На орьстъ пощъ поздравишъ се
Да видишъ по-далечъ.

Защо ма искашъ тайнитѣ?
Кажъ ли ги, не знаешъ:
Изглеждешъ изъ безкрайнитѣ
Граници на България...

Скоро — по другъ день — и аъ ще видя, нижото виждъ тоя левгитъ, изкаченъ на чела, що се намѣрѣ тамъ на онѣ купенъ, надъ колѣто плува бѣлжко облаче сега, по-високо надъ всичко, надъ областъта на бурятѣ и свѣтъ-кавинитѣ, надъ летежа на орлитѣ..

И ние поздравяхме Мусала.

Изъ „Великата рилска пустиня" отъ Ив. Вазовъ.

Въ полето

Цѣло лѣто изъ полето
съсъ другари аъ играхъ.
На открито подъ небето
предъ отъ сълнца почерпѣхъ.

* *

Тамъ на сладкоплесенъ славей
слушахъ често пѣсенята
и отъ горската дъбрана
съ освѣжена сънъ душа.

* *

Днесъ безъ сълнце и безъ пѣсень
и безъ детскитѣ игри
е полето—тъжна есень
бавно го съ снѣгъ покри!..

* *

Но презъ лѣтото на полето
като волна птичка пѣхъ
и отъ тази волность — ето:
свежи сили дъ събрахъ.

* *

И сега съмъ бодъръ, веселъ—
нѣкъ шкоайто да зове...
Аъ щастливъ ще прикажъ
пръвъ въ стройни редове!

В. П. Мерчевски

Малката повреда се лесно поправя отъ зъболѣкаря, но разрушенитѣ зъбъ трѣбва да се извади.